

Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οίν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Κερασ. Χαλδ.)—Λεξ. Δημητρ. β) Θηλ. ἀφέντρα, πενθερά σχετικῶς πρὸς τὴν νύμφην Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ. κ.ά.) 12) Ἀνδράδελφος ἢ καὶ ἄλλος στενὸς συγγενὴς τοῦ συζύγου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θράκ. (Λίν.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαΐα Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κορινθ. Μεσσ. Παππούλ. Πυλ. Τρίπ. Χατζ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Χαλδ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) β) Θηλ. ἀφέντρα, ἀνδραδέλφη Πόντ. (Χαλδ.) γ) Εἰδικώτερον ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀνδραδελφῶν Θράκ. (Κασταν.) Πόντ. (Κοτύωρ.) 13) Γυναικάδελφος Θράκ. Πελοπν. (Μάν. Οίν.) 14) Ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ ἢ τῆς νύμφης Θράκ. (Σάκκ.) 15) Ἰερεὺς εἴτε ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων εἴτε καὶ ὑπὸ ξένων προσαγορευόμενος Βιθυν. Ζάκ. Θεσσ. (Αἰβάν. κ.ά.) Θράκ. (Δαδ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Ραιδεστ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Ληξούρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ.) Πάρ. Σίφν.—ΔΓουζέλ. Χάσ 12: *Εἶνι προουτουμ'νὰ κι θὰ πιράδ' οὐ ἀφέντ'ς Κοζ.* || Ποίημ.

Καλαναρχάω τ' ἀφεντὸς φτωχίη καὶ μνηαῖο
ΔΓουζέλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ορυσκ. 30,35 «εἰ δὲ καὶ αὐθέντης βούλει σεμνύνεσθαι» (πρὸς ἱερωμένον). 16) Διδάσκαλος Θράκ. (Σηλυβρ.) Διὰ τὴν σημ. πβ. Μεθόδ. ἐν P. G. 18, 360 c «τὸν αὐθέντην διδάσκαλον». Ἡ λέξ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀφέντρα Θράκ. (Τσακίλ.) Ἀφέντρα Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ.) Ἀφέντω καὶ Ἀφέντρω ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 33. Καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀφέντρα Ρόδ.

Πβ. ἀφεντάκι, ἀφεντάκις, ἀφεντάκος.

ἀφεντιὰ ἢ, αὐτεντία Ἀπουλ. (Καλημ.) αὐτεντία Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀστεντία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφεντία Ἡπ. (Ἀρτ.) Κορσ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἀφεδιά Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀφεντία Πελοπν. (Λεῦκτρ.) ἀφεντιά σύνθηθ. ἀφιντιά βόρ. ἰδιώμ. ἀφιντιά Θεσσ. ἀφεδιά πολλαχ. ἀφιντιά πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀφεδιά Βιθυν. Θήρ. (Οἶα) Κρήτ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀφεγκία Τσακων. ἀφεγκιά Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀφεντιά, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. αὐθεντία. Καὶ ὁ τύπ. ἀφεντία μεσν. Ἰδ. Μαχαιρ. 1, 320 (ἐκδ. R Dawkins) «διὰ τοῦτον ἡ ἀφεντία σου πέμπε γραφὲς εἰς τὴν ἀφεντιάν τῆς Γένουβας».

1) Ἐξουσία, ἀρχὴ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀφεντίας (ἐξ ἀνωτέρας βίας. Περὶ τῆς φρ., ἣτις καὶ ἐν ἐγγράφῳ Ζακύνθου τοῦ ἔτους 1594 «ἐβγάνοντας ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀφεντίας», πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 674) Ζάκ. Ἀπὸν Θεοῦ κι ἀπ' ἀφιντίας Λυκ. (Λιβύσσ.) Ὁξω ἀπὸ Θεοῦ κι ἀπ' ἀφεντία (ἐκτὸς ὑπερτέρας βίας, ἐκτὸς ἀνυπερβλήτου κωλύματος) Ἡπ. Ὁξω ἀπὸ Θεοῦ κι ἀπ' ἀφεντία (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἀσμ.

Ἀιλλοὶ 'ς ἐμᾶς κι αἱ βαί 'ς ἐμᾶς, πάροθεν ἡ ἀφεντία Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. β) Ἐξουσία δικαστικὴ Κρήτ. Κάρε. (Ἐλυμπ.) κ.ά.: Ἀσμ.

Γιὰ τὸ Μανόληθ θὰ σᾶς πῶ τὸν Ἀγιαποστολίτη ποῦ τὸν γυρεύ' ἡ ἀφεδιά νὰ τὸν ἀναρωτήξῃ Κρήτ.

Καλέ, ἐν τὰ ἀρέθηκεν ἡ Μαρονδία τὰ πάθη, πορνὸ βραδὺ 'ς τὴν ἀφεντιὰ ν' ἀνεοκατεαίν-νῃ; Ἐλυμπ. 2) Φυλακὴ, δεσμοκτήριον Ἀθῆν. Κέρκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Αἶγ.) κ.ά.: Φρ. Ποῦ νὰ σὲ φάῃ ἡ ἀφεδιά! Κύθηρ. Ἀφεντιά καὶ τράγεια ψώρα! (ἀπάντησις ὀργισμένου κυρίου πρὸς ὑπηρέτην ἀποκαλοῦντα αὐτὸν ἀφέντην) Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἶγ.) || Ἀσμ.

Πῆραν τὰ χρέγη τὰ προικιά κ' ἡ ἀφεντιά τὰ πλούτη

Κέρκ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 71 (ἐκδ. G Wagner σ. 65) «κ' ἐβάλαν τοὺς 'ς τὴν ἀφεντιὰν κ' ἐσύρασιν τὴν πίσσαν». 3) Κυριότης κτήματος γεωργικοῦ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κόπους, τὴν καλλιέργειαν Κεφαλλ.: Ὁ δεῖνα ἔχει τὴν ἀφεδιά κ' ἐγὼ ἔχω τοὺς κόπους. 4) Τὸ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων μερίδιον τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ κτήματος ἀνερχόμενον εἰς τὰ $\frac{2}{5}$ ἢ $\frac{1}{5}$ κατὰ τὴν συμφωνίαν Κεφαλλ. 5) Ἡ τάξις τῶν ἀρχόντων Κρήτ. (Βιάνν.) κ.ά. Συνών. ἀρχοντικὸ (ἰδ. ἀρχοντικός B 3). 6) Πλοῦτος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφέντεμα 2, βιός. 7) Σεμνότης, χάρις, εὐγένεια τρόπων πολλαχ.: Ἐχει ἀφεντιά ἀπάνω του. Συνών. ἀρχονταρίκι 4, ἀρχοντιά A 4. 8) Μετὰ γενικῆς τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας συνήθως β' καὶ γ' προσώπου τίθεται ἀντὶ αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας σὺ καὶ αὐτὸς ὡς φιλοφρονητικὴ προσφώνησις ἢ χάριν ἐμφάσεως (ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φίλος. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 <1927/31>) κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Τσολλίν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Ἡ ἀφεντιά του τό 'καμε. Εἶναι δουλειὰ τῆς ἀφεντίας σου (ἰδική σου). Ἡ ἀφεντιά σας πῶς λέτε νὰ γίνῃ; Τὸ θέλει ἡ ἀφεντιά του. Καληνύχτα - καλησπέρα τῆς ἀφεντίας σας κοιν. Ἡ -γ-ἀφεδιά σου μοῦ τό 'πες Κρήτ. Κάτσε ἡ ἀφεντιά σου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡ ἀντεντία σου -σα κττ. Τσολλίν. Ἀστεντία σα Μπόβ. Ἐ αὐτεντία του 'ε τέλει Καλημ. Εὐχαριστοῦ τὴν ἀφεγκία νι (τὴν ἀφεντιά σου) Τσακων. Ἀστεῖσμοῦ χάριν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ α' προσώπου: Ἡ ἀφεντιά μου κοιν. || Φρ. 'Σ τὴν ἀφεδιά σου! (ἐνν. πίνω, οὕτω λέγει ὁ πίνων ἐν συμποσίῳ πρὸς τὸν μέλλοντα νὰ διαδεχθῇ αὐτὸν εἰς τὴν πόσιν) Κρήτ. Ζωὴ 'ς τὴν ἀφεντιά σου! (εὐχή) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) || Γνωμ.

Κάλλιο νὰ 'χ' ἡ ἀφεντιά σου | παρὰ νὰ 'χουν τὰ παιδιά σου Αἶγιν.

Ἀμα ἔχου δὲ παιδιά μου, δὲ θενά 'χῃ ἡ ἀφεδιά μου, τσαὶ σὰν ἔχῃ ἡ ἀφεδιά μου, θὰ 'χουνε τσαὶ τὰ παιδιά μου Θήρ. (Οἶα) || Ἀσμ.

Ἀ μ' ἀγαπᾷς, πουλλάκι μου, ρώτηξε τὴ γαρδιά σου κι ἂ μ' ἀγαπᾷς κ' ἐγὼ ἀγαπῶ σένα τὴν ἀφεδιά σου Κρήτ.

Μάννα μου, 'ς τὴν αὐλούδαν σου ἔθ-δεις χρουσήν μηλγούδαν τῶν κάμνει μῆλα κότθινα σὰν τῶν τὴν ἀφεγκιάν σου Κύπρ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Ἰδ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 360 (ἐκδ. G Wagner σ. 122) «ἀφέντη μου κύρ σύντεκνε, νὰ πῶ τὴν ἀφεντιά σου». Πβ. καὶ Εὐσταθ. Ορυσκ. 322,58 «ἀλλὰ τί τούτου μέλον τῇ αὐθεντία σου;» Συνών. φρ. τοῦ λόγου σου (ἰδ. λόγος).

ἀφεντιάζω Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφέντης.

Εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀφέντη, ἀφεντάκη μου, χίλιες βολὲς ἀφέντη, πολλὲς βολὲς ἀφέντισσες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι

Ἡπ. Συνών. ἀφεντεύω.

ἀφεντικά ἐπίρρ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀφεντικά. Ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. E 1418 (ἐκδ. J Lambert) «τὸ κάστρον τῆς καρδιάς μου μόνῃ νὰ τὸ ποτάξῃς, | ἀφεντικά νὰ τὸ διαβῇς τὸν πύργον τῆς ψυχῆς μου».

1) Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ αὐθέντου, εὐδαιμόνως, πλουσίως ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀφέντης καὶ ἀφεντικά πορεύεται ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 61 || Γνωμ.

Ὅποιος δὲ ντρέπεται | ἀφεντικά πορεύεται

Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐπὶ βοσκημάτων, κατὰ τρόπον σινηταιρισμοῦ τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης νὰ λαμβάνῃ ἐτή-

σιον μίσθωμα συμφωνημένον, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς μισθώσεως ἴσον ἀριθμὸν βοσκημάτων καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας τῶν παραδοθέντων εἰς τὸν βοσκὸν Πελοπν. (Ἄρκ. καδ.): Ἐδωκα τὰ πρόβατα ἀφεντικά. Συνών. ἀφεντικᾶτα.

ἀφεντικᾶτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λεντεκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀφεντικᾶ καὶ τῆς καταλ. -ᾶτα (I).

Ἀφεντικᾶ 2, ὁ ἰδ.: Ἐδωκα τὰ πρόβατα ἀφεντικᾶτα.

ἀφεντικός ἐπίθ. κοιν. ἀφεντικός βόρ. ἰδιωμ. ἀφεντικός πολλαχ. ἀφενδ'κός ἐνιαχ. ἀφενδικός πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀφενδ'κός Λέσβ. ἀφεντ'κός Μύκ. Σκῦρ. ἀφεντικός Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόρινθ.) ἀφεντικός Μακεδ. (Βελβ.) Ἰφεντικός Νάξ. κ.ά. Θηλ. ἀφενδικῆνα Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφεντικός, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. αὐθεντικός. Ἰδ. Μαχαιρ. 1, 108 (ἐκδ. RDawkins) «ἔδωκέν του καὶ ἕναν ἀφεντικὸν κανίσκιν».

A) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀφέντην, τὸν ἄρχοντα, τὸν κύριον πολλαχ.: Ἀφεντικὴ ζωή. Ἀφεντικὰ λιβάδια. Ἀφεντικός γάμος. Ἀφεντικὰ χιτήματα κοιν. || Φρ. Εἶν' ἀφεντικὸ βολύμι (οὐδένα διατρέχει κίν. δυνον) Πελοπν. (Βυτίν.) || Γνωμ. Ὅμοιος τρώει ἀφενδικὸ ψωμὶ τὸ νοῦ του πρέπει νά' χη Πελοπν. (Μάν.) Γαιδουρινὰ μοῦτρα, ἀφεντικὴ ζωή (ὁ ἀναιδὴς ἀπολαύει τῶν τοῦ βίου ἀνέτως) Πελοπν. (Παππούλ. κ.ά.) Ἀφεντικός ὁρισμὸς καὶ τὰ σκυλλὰ δεμένα (ὅτι πᾶσα διαταγὴ τῆς ἐξουσίας πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, συνών. παροιμ. βασιλικὴ διαταγὴ κτλ.) Πελοπν. || Παροιμ. Ἀφεντικὸ μολύβι δὲν βουλᾶ (πβ. μεσν. «βασιλικὸς μολύβδος οὐ καταδύεται», ὅτι τῶν ἰσχυρῶν τὰ πράγματα εἶναι ἀσφαλῆ οὐδενὸς τολμῶντος νὰ τὰ σφετερισθῇ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 65) Κάρπ. Τ' ἀφεντικὸ μολύβι, 'ς τὴ θάλασσα νὰ πέσῃ, δὲ χάνεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κορινθ.) || Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρεθῇ βασιλικὸς δασὺς σὰ δὰ μαλλιά σου

κ' ἕνα κεφάλι ἀφενδικὸ σὰ γαί τῆς ἀφενδικᾶς σου

(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀφενδικὸ καὶ Ἀφενδικὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Ὁ ἄξιος αὐθέντου, ὁ ἀρίστης ποιότητος, ἐξαιρετος Κύπρ. Πελοπν. (Ἀχαῖα Ἡλ.) κ.ά.: Μετάξιν ἀφεντικὸν Κύπρ. || Αἰνιγμ. Ἀσκαφο, ἀφύτευτο κί ἀφεντικὸ μαγέρεμα (τὰ ὕδνα) Ἀχαῖα Ἡλ. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξουσίαν, κρατικός, δημόσιος Ζάκ. Κύπρ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ὅσα βρεθοῦν ἀφεντικὰ ἄς ἔν' δικά τους τέλεια

(ἐνν. κτήματα) Κύπρ.

B) Οὐς. 1) Κρατικός, δημόσιος ἄνθρωπος Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Γερανοφόροι ἔρχονται | καὶ λέον νὰ 'ναι ἀφεντικοὶ Μάν.

Φουσιανελλᾶδες καὶ στενοὶ | καὶ λέον νὰ 'ναι ἀφεντικοὶ αὐτόθι. 2) Ἀρσεν. καὶ οὐδ., προϊστάμενος ἀτόμων ἢ ὁμάδων, κύριος κοιν.: Νὰ δοῦμε τί λέει κί ὁ ἀφεντικός. Ἐχει καλοὺς ἀφεντικούς ἢ καλὰ ἀφεντικὰ κοιν. || Φρ. Τ' ἀφεντικοῦ τὰ γένεια (οἱ εἰς τμήμα ἀγροῦ ἀφινόμενοι κατὰ τὸν θερισμὸν ἀθέριστοι στάχυες) Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Γνωμ. Τὸ καλὸ ἀφενδικὸ ἀργεὶ νὰ δείξῃ Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἀφέντης 4, τοῦ οὐδ. πληθ. ἀφεντικὰ συνών. τὸ ἀγαδικὰ 1. Τὸ οὐδ. εὐχρηστον ὡς προσφώνησις καὶ προσηγορία πρὸς ἑκφρασιν τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πολλαχ.: Τ' ἀφεντικὸ νὰ μὲ προσιμᾶ, ἅμα ἔχει δουλειά. Συνών. κύριος. β) Ἀρσεν. καὶ οὐδ., ἰδιοκτήτης, κύριος κοιν.: Ὁ ἀφεντικός τοῦ μαγαζιοῦ - τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ χωραφιοῦ κττ. Τ' ἀφεντικὸ τοῦ μουλαριοῦ - τοῦ σκύλλου κττ. κοιν. || Φρ. Ἀφεντικὸ τοῦ σπιτιοῦ (ὁ οἰκουρὸς ὄφιν ἢ σαύρα, συνών. φρ.

νοικοκύρις τοῦ σπιτιοῦ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 1073 κέξ.) Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) || Γνωμ. Τοῦ μάτ' τ' ἀφεντικοῦ παχέν' τ' ἄλλουγον (ἢ ἐπίβλεψις τοῦ κυρίου συντελεῖ εἰς εὐδωσιν τοῦ ἔργου) Στερελλ. (Εὐρυταν.) || Παροιμ. Ἐέρει ὁ σκύλλος τὸν ἀφεντικό του (μάτην περιποιεῖσαι τὸν ξένον, διότι δὲν λησμονεῖ τοὺς οἰκείους του) Βάρν. Ὁ γάττος γιὰ τὸ φαεῖ του βγάξει κάποτε τὸ μάτι τ' ἀφεντικοῦ του ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 179, 46. Συνών. ἀφέντης 4β. 3) Οὐδ. πληθ., οἱ βουλευταὶ Σάμ. 4) Οὐδ., ψυχὴ φονευθέντος ζώου ἢ ἀνθρώπου προσηλωμένη εἰς ὠρισμένον τόπον καὶ βλάπτουσα ἢ εὐεργετοῦσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους ἐμφανίζεται Χίος. Συνών. στοιχειό.

5) Ἀρσεν., ἀστυνόμος Κορσ. 6) Οὐδ., οἰκία ἄρχοντος, φιλοφρονήσεως δὲ χάριν πᾶσα οἰκία Λέσβ.: Ἡρταμι 'ς τ' ἀφενδικὸ σας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφεντόσπιτο.

ἀφεντικούλλης ὁ, LRoussel Grammaire 325.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀφεντικός.

Θωπευτικὴ προσηγορία κυρίου πρὸς ἑκφρασιν τιμῆς καὶ στοργῆς. Συνών. ἀφεντιούδης, ἀφεντουλλάκι, ἀφεντούλλης 2, ἀφεντούτσικος.

ἀφεντίτσης ὁ, ἀμάρτ. ἀφεντίτ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀφεντίτ'ς Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. αὐθεντίτσης. Ἰδ. Λαογρ. 1 (1909) 568 «ἐγέννησα τὸν κύρι μου τὸν ἐμὸν αὐθεντίτσην».

1) Προσφώνησις τιμητικὴ Θράκ. (Αἰν.): Ἄσμ.

Ἀφένδη, ἀφεντίτση μου, πέδε φορὸς ἀφένδη.

Συνών. ἀφεντικός Β 2, κύριος. 2) Πατήρ (ἐν Σαρεκκλ. μόνον προκειμένου περὶ πατρὸς ἐγγάμου ἱερέως) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ.

Πβ. ἀφέντης, ἀφεντικός.

ἀφεντο- κατάλ. κοιν.

Θέμα τοῦ οὐς. ἀφέντης.

Δι' αὐτοῦ ὡς ἀ' συνθετικοῦ σχηματίζονται οὐσιαστικά δηλοῦντα 1) Τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀφέντην, οἶον: ἀφεντόξυλο, ἀφεντόπαιδο, ἀφεντοπάλατο, ἀφεντόσπιτο, ἀφεντοχώραφο κττ. 2) Τὸν ἔχονα ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀφέντη ἢ ὁμοιάζοντα πρὸς ἀφέντην, ἥτοι μεγαλοπρεπῇ, ἀξιοπρεπῇ, οἶον: ἀφεντιάνθρωπος, ἀφεντόγερος, ἀφεντογυναῖκα, ἀφεντοδεσπότης, ἀφεντόπαππας κττ.

ἀφεντόγερος ὁ, Πελοπν. (Πάτρ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφέντης καὶ γέρος.

Γέρων εὐπαρουσίαστος, εὐγενὴς ἢ ἐλευθέριος.

ἀφεντογυναῖκα ἡ, πολλαχ. ἀφεντουγ'ναῖκα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀφενδογυναῖκα Ζάκ. κ.ά. ἀφεντογύναικο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφέντης καὶ γυναῖκα.

Γυνὴ εὐπαρουσίαστος καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους ἔνθ' ἄν.: Συνών. ἀρχοντιογυναῖκα 1.

ἀφεντογυρεμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφέντης καὶ τοῦ γυρεμένος μετοχ. τοῦ ρ. γυρεύω.

Ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων περιζήτητος: Ἄσμ.

Μηδὲ κεφάλια γνωστικὰ κί ἀφεντογυρεμένα.

ἀφεντοδεσπότης, ἰδ. ἀφεντο- 2.

ἀφεντοζῶ πολλαχ. ἀφενδοζῶ Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφέντης καὶ τοῦ ρ. ζῶ.

Ζῶ ὡς ἀφέντης, εὐμαρῶς, εὐδαιμόνως, χωρὶς στερεήσεις. Συνών. ἀρχοντοζῶ, ἀρχοντοπερνῶ, ἀρχοντοπορεύω 1.

